

zacího soudu nelze souhlasiti. V podání vylučovací žaloby nelze ještě spatřovati právní jednání, jež má na mysli § 1 zákona o zmaření exekuce. Za takové právní jednání lze považovati jen jednostranné nebo vícestranné projevy vůle, jichž účel směřuje k určitému právnímu účinku, kdežto podání žaloby jest pouhým procesuálním úkonem, jímž se uplatňuje nárok nebo právo, při vylučovací žalobě právo, nepřipouštějící předsevzetí exekuce. Nestačí také, že bylo v žalobě uvedeno, že zabavené věci jsou vlastnictvím žalobcovým — Františka K-y — a že jich tento řádně nabyt, neboť takové tvrzení neskýtá opory pro posouzení v tom směru, zdali tu bylo vůbec nějaké právní jednání a v čem záleželo. Řečené tvrzení žaloby obsahuje jen poukaz na určitý právní stav — vlastnictví Františka K-y k zabaveným svrškům. Jakým konkrétním způsobem však bylo toto vlastnictví založeno, zda bylo založeno právním jednáním a jakým, není ve vylučovací žalobě uvedeno, ježto tvrzení, že František K. věci řádně nabyt, není blíže rozvedeno a nejsou pro ně uvedeny důkazy, jež by tento způsob jasně naznačily, naopak žalobce pouze uvedl, že doklady o tom předloží při ústním jednání. To, co rozsudek uvádí, nelze tedy při správném použití zákona podřaditi pojmu »právního jednání« a schází proto v rozsudku zjištění tohoto předpokladu skutkové podstaty přečinu, jímž byl obžalovaný uznán vinným. Důsledkem toho není v napadeném rozsudku podkladu ani pro přezkoumání další otázky, zda lze obžalovaného vinit z vymyšleného právního jednání. Rozsudek jest proto právně vadným ve smyslu čís. 9 a) § 281 tr. ř. a zmatečná stížnost, která tuto vadu vytýká, jest odůvodněna. Zrušovací soud však nemohl rozhodnouti ihned ve věci samé, neboť stav věci nebyl nalézacím soudem tak dostatečně zjištěn, by ho bylo lze s hlediska § 1 zákona z 25. května 1883, ř. zák. čís. 78 bezpečně přezkoumati. Ježto se nelze obejít bez nového hlavního přelíčení, bylo napadený rozsudek podle § 288 čís. 3 tr. ř. zrušiti a věc vrátiti nalézacímu soudu, by o ní opět jednal a rozhodl. Při tom bude se mu, dojde-li vůbec k odsuzujícímu výroku, vyvarovati zřejmých vad, jichž se dopustil v napadeném rozsudku jednak při výměře trestu, kde z důvodů není patrné, proč uložil obžalovanému trest tuhého vězení podle přísnější sazby § 2 zákona o zmaření exekuce, jednak proto, že neodůvodnil svoje přesvědčení, že škoda věřiteli způsobená přesahuje 100 Kč.

Čís. 3094.

Pojmu »svědectví« ve smyslu § 199 a) tr. zák. neodpovídá výpověď osoby, která jest pachatelem nebo spoluvinníkem činu, o němž vypovídá.

Zhotovení nepravé soukromé listiny (§ 201 a) tr. zák.) záleží v tom, že pachatel vystavuje listinu nepocházející od osoby, která je v ní jako vydatel podepsána; nezáleží na tom, zda ji neoprávněný vydatel sepsal vlastnoručně či dal sepsati třetí osobou; čin je dokonán, jakmile bylo falešné listiny k oklamání použito, třebaž tím nebyl nikdo uveden v omyl.

(Rozh. ze dne 20. února 1928, Zm I 637/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 30. srpna 1927, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a), 201 a), 203 tr. zák. a přestupkem podle čl. V. zákona ze 17. prosince 1862, čís. 8/1863 ř. zák. a §§ 488, 491 a 496 tr. zák., pokud napadala odsuzující výrok pro zločin podvodu, spáchaný vydáním křivého svědectví podle § 197, 199 a) tr. zák., zrušil rozsudek v tomto výroku jakož i ve výroku o trestu a výrocích s ním souvisejících jako zmatečný a sprostil obžalovanou podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin podle §§ 197, 199 a) tr. zák., jehož se prý dopustila tím, že dne 13. ledna 1926 u okresního soudu v Teplicích-Šanově v trestní věci proti Justinu R-ovi Tv 234/25 složila křivé svědectví, čímž stát na svém právu na vypátrání pravdy při výkonu soudnictví měl škodu utrpěti. Jinak zmateční stížnost zavrhl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

v d ů v o d e c h :

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody zmatečnosti čís. 4, 9 a), b) § 281 tr. ř., provádí však ve skutečnosti zmatky čís. 5 a 9 a), b) téhož §. I. Výrok nalézacího soudu, že jest obžalovaná vinnou zločinem podvodu křivým svědectvím podle §§ 197, 199 a) tr. zák., napadá zmateční stížnost důvodem zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Zmateční stížnosti dlužno přiznati oprávnění. Odsouzení pro zločin křivého svědectví předpokládá, by šlo skutečně o výpověď svědeckou. Vyjde-li v trestní věci na jevo, že osoba, kterou soud vyslechl jako svědku, má za to, že není na trestném činu účastněna, byla v době výslechu sama buď pachatelem nebo spoluvinníkem, jest míti za to, že tento způsob výslechu nebyl na místě, ježto to, co se formelně zdálo býti výpovědí svědeckou, bylo materielně ien obhajobou obžalovaného. Tento názor dochází opory v zásadě § 202 tr. ř., podle níž vinník, dostavší se do rozporu mezi právem obviněného a povinností svědeckou, nesmí býti žádnými prostředky donucován k tomu, by vypovídal pravdu, když by tím sebe sama usvědčoval z viny. Opačné stanovisko by znamenalo vlastně obcházení tohoto zákonného ustanovení. V trestní věci proti Justinu R-ovi Tv 234/25 byla u okresního soudu v Teplicích-Šanově slyšena manželka podezřelého, nynější obžalovaná, jako svědkyně a vypověděla (nevzdávši se svědectví přes to, že byla poučena podle § 152 tr. ř.) o tom, jak došlo k sepsání listiny. Podle zjištění napadeného rozsudku jest obsah její svědecké výpovědi v oné trestní věci objektivně nepravdivým, poněvadž listinu nepřinesl B. a také ji nepodepsal ani B. ani V., jak ona tvrdila, nýbrž napsala ji, — jak zjišťuje rozsudek, — dcera obžalované Anna R-ová a obžalovaná (i její manžel) tuto padělanou listinu podepsala. Soud zjišťuje, uváděje pro své přesvědčení náležité důvody, že výpověď obžalované byla i subjektivně křivou, a bere dokonce za prokázáno, že jako svědkyně tenkrátě vědomě křivě vypovíдалa, ježto sama na zfalšování byla účastněna. Z tohoto zjištění ve spojení s tím, co bylo výše řečeno o podstatě křivého svědectví, však plyne, že seznání Marie R-ové, jež učinila jako svědkyně, a při němž se dostala do tísnivé situace, by buď mluvila pravdu a byla trestána pro

trestný čin, který spáchala, nebo by nemluvila pravdu a byla stíhána pro zločin křivého svědectví, neodpovídá pojmu »svědectví« shora vyloženému, a podléhajícímu trestní sankci § 199 a tr. zák. a nespočívá proto v jejím jednání skutková podstata zločinu v tomto zákonném ustanovení uvedeného. Bylo proto v tomto směru odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti a uznati právem, že se stěžovatelka podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostňuje z obžaloby pro zločin podle §§ 197, 199 a) tr. zák.

II. Proti odsuzujícímu výroku pro zločin podvodu, spáchaný zhotovením a použitím nepravé listiny soukromé podle § 197, 201 a), 203 tr. zák., uplatňuje stěžovatelka ve směru formálním (čí. 5 § 281 tr. ř.), že prý soud neodůvodňuje výrok, že obžalovaná zhotovila padělanou listinu z 12. prosince 1921 s neznámým pachatelem v T.-Š., a že tento výrok odporuje spisům. Této výtky však neprovádí, poněvadž nepraví ani nenaznačuje, se kterými spisy jest výrok v rozporu. Výtka nedostatku důvodů jest lichou, ježto soud bere za prokázáno na základě posudku znalců písma, že listinu napsala dcera obžalované Anna R-ová, nar. v dubnu 1912, tedy v době sepsání listiny 9½ roku stará, a zjišťuje pak na tomto základě ve spojení s doznáním obžalované, která udala, že podepsala listinu se svým mužem, že obžalovaná při padělání listiny spolupůsobila tím, že ji podepsala, že byla při zfalšováníúčastněna. Budiž podotčeno, že oním neznámým spolupachatelem byl podle přesvědčení soudu manžel obžalované Justin R., proti němuž bylo trestní řízení pro padělání listiny zastaveno, ježto jest ve stavu zblbnutí. I ve svých hmotně-právních námitkách jest stížnost v nepravu. Zhotovení nepravé listiny soukromé záleží v tom, že pachatel vystavuje listinu nepocházející od osoby, která je v ní jako vydatel podepsána. Při tom ne sejde na tom, zda ji neoprávněný vydatel sepsal vlastnoručně či dal sepsati osobou třetí. V souzeném případě jest zjištěno, že obžalovaná spolupůsobila při napodobení nepravé listiny soukromé, v níž je jako vydatel uveden Václav B. a stavitel S., od nichž ve skutečnosti listina nepochází, — tím že na ní připojila svůj podpis, by jí dodala zdání pravosti; v této činnosti právem shledal soud spolupůsobení při zhotovení soukromé listiny, poněvadž i podpis obžalované tvořil vzhledem k ostatnímu nesprávnému obsahu, k němuž byl připojen, podstatnou část nepravé listiny. Že si obžalovaná byla vědoma nepravosti listiny, kterou podepsala a již pak pro civilní spor použila, plyne z rozsudečného zjištění, že jako svědkyně před soudem vědomě křivě udala, že napsanou listinu přinesl k ní do bytu B. a tam ji podepsal spolu se S., přes to, že jí jako účastníci napodobení bylo známo, že listina není pravá, a že když byla v roce 1923 slyšena jako svědkyně v civilním sporu, se ani slovem nezmínila o písemném ujednání s B-ou, což by byla podle přesvědčení soudu jistě učinila, kdyby v té době byla existovala pravá smlouva datovaná 12. prosince 1921. Poněvadž podvod falšování listiny jest dokonán, jakmile bylo falešné listiny k oklamání použito, třebaš tím nebyl nikdo uveden v omyl, a soud zjišťuje, že stěžovatelka použila napodobené listiny, předloživši ji jako průvodní prostředek, by se domohla obnovy civilního sporu a způsobila tím B-ovi škodu, odpovídá její odsouzení pro podvod podle §§ 197 a 201 a) tr. zák. zákonu.